

Dr. Ana ŠIMUNIĆ (2. 1. 1932. – 20. 6. 2008.)

S dubokom tugom primili smo vijest da nas je naša draga i poštovana kolegica Ana Šimunić zauvijek napustila nakon teške bolesti, koja je nemilosrdno zaklopila knjigu tako plemenitog života.

Rođena je u Belavićima (pokraj Duge Rese). Maturirala je u karlovačkoj Ženskoj gimnaziji 1951. Nakon završenog medicinskog fakulteta 1958. u Zagrebu i obavljenog liječničkog staža u MC Karlovac, do 1964. radila je u DNZ-u Karlovac kao liječnica opće medicine. Potom je nastavila usavršavanje specijalizacijom iz ginekologije i porodništva. Nakon uspješno položenog specijalističkog ispita na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1968., sve do umirovljenja 1997., radi u Ginekološko-porođajnoj službi karlovačke bolnice. Poslijediplomski studij iz opće endokrinologije završila je 1979.

Kolegicu Anu ispratili smo u vječno počivalište na groblju u Sv. Petru Mrežničkom, u blizini rodne kuće i vikendice, na obali Mrežnice, u kojoj je najradije provodila slobodno vrijeme. Komemoracija je održana 30. lipnja u Stručnoj knjižnici OB Karlovac. Riječi oproštaja uputili su u ime Ginekološko-porođajne službe doc. dr. sc. Emil Tuškan (umirovljeni voditelj Službe) i aktualni voditelj Službe dr. Željko Štajcer, te prim. dr. Rudolf Muhvić u ime HLZ-a Podružnice Karlovac i HDUL-a Ogranka Karlovac.

Dr. Šimunić neumorno je obavljala teške i odgovorne zadaće kojima je protkano porodništvo i često zanemarena patologija ginekoloških bolesnica. Radeći kao mlada specijalistica u vremenu kada struka nije raspolagala sofisticiranom dijagnostičkom opremom, koristila se zavidnim teorijskim znanjem u odabiru najboljih rješenja u liječenju najtežih bolesnica. Njegovala je vrednote medicinske etike i deontologijske standarde oplemenjene humanim pristupom bolesnicama, stekavši tako ugled i poštovanje bolesnica i suradnika. Nije moguće opisati cjelokupni opus medicinskog rada kolegice Šimunić, jer nerijetko jedno dežurstvo u rađaonici može ispisati roman o strepnji i neizvjesnostima koje donosi nepredvidivost porođaja, ili roman o sreći i radostima koje donosi porođaj zdravog djeteta. Tisuće novih života prvo su dotakle njezine ruke, bila je prva koja je začula glas novorođenih bića i tako je sebi za života podigla spomenik trajne vrijednosti, života, koji je u svom nasljeđu neuništiv, spomenik dovoljan za ugledno mjesto u karlovačkoj medicini i za trajnu zahvalnost u našim srcima.

Već 2001. godine, prigodom osnivanja, učlanila se u HDUL – Ogranak Karlovac, želeći, kao i mi svi članovi, uljepšati, oplemeniti i učiniti sadržajnijom našu treću životnu dob, ali, i nadoknaditi ono što smo tijekom radnog vijeka stjecajem okolnosti nažalost propustili. Aktivno je sudjelovala u radu našeg ogranka. S velikom radošću, kada su joj to dopuštale brojne obiteljske obveze, dolazila je na naše sastanke srijedom. S velikim poštovanjem i ljubavlju govorila je o pokojnim roditeljima i bratu, kojima je bila glavni oslonac, skrbnik i njegovatelj, tijekom dugih, teških i nažalost neizlječivih bolesti. Rado se prisjećala i govorila o svojoj športskoj ljubavi – gimnastici, kojom se godinama vrlo uspješno bavila, i kao članica republičke reprezentacije proputovala gotovo sve zemlje »istočnog bloka«. Dakako, neizbježna su bila prisjećanja na rad u izvanbolničkoj službi, a osobito ona iz dugogodišnje bolničke prakse, kao i aktivnosti u Podružnici HLZ-a, koje je bila članica punih 50 godina, a u dva mandata obnašala je dužnost tajnice. Za aktivan rad u Hrvatskom soku i Podružnici HLZ-a Karlovac dobila je više vrijednih priznanja.

Iznenadna bolest nagovijestila je teške dane. Započela je borba za život. Bolest i smrt, te potencijalne saveznice, kao da su se željele osvetiti još jednom liječniku, koji im je svojim savjesnim, marljivim, samoprijegornim, požrtvovnim, poštenim, a iznad svega visoko stručnim radom, oteo brojne žrtve.

Iako smo se nadali, to više, što je jedan od naših kolega pobijedio tu nemilosrdnu bolest, naše želje i nade ostale su nažalost neostvarene. Njezino mjesto za našim stolom u Ugostiteljskoj školi ostalo je prazno. Uzalud ćemo čekati da se kolegica Ana, ili kako smo je od mladosti zvali – Šiša, s uobičajenim zakašnjenjem, besprijeckorno odjevena, pojavi na sastanku.

Poslije dr. Šimunić ostat će ljubav njezinih najbližih i njezinih prijatelja, zahvalnost brojnih bolesnica, poštovanje kolega, suradnika i građana, a osobito članova HDUL-a s kojima je prekratko dijelila trenutke ugodnih, sadržajnih i bliskih druženja.

Sačuvat ćemo trajnu uspomenu kao znak zahvalnosti za sve što je učinila kao liječnik, kolega, prijatelj i građanin, a iznad svega kao čovjek.

*Rudolf Muhvić
Emil Tuškan*